У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. No. 73. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го КВІТНЯ (APRIL) 1971 Ч. 73. VOL. LXXVIII.

Христос Воскрес із мертвих

Покращання відносин з Пейпінґом не загрожує Москві — запевняє Уряд

Вашинґтон. — Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер і пресовий речник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі одностайно склали в минулий четвер 15 квітня ц.р. перед журналістами заяви, що заходи за поліпшення відносин між ЗСА і Комуністичним Китаєм ні в чому не стосуються Совєтського Союзу та не мають на цілі поставити Москву в незручну ситуацію. СССР — заявив Роналд Зіґлер — є „завеликою державою і завеликою нацією, щоб можна було його застрашити". Тому, мовляв, американський Уряд не думає, що його політика супроти Комуністичного Китаю може робити якийсь натиск на СССР на конференції про обмеження стратегічної зброї чи в інших американсько-совєтських спірних проблемах. Але Роналд Зіґлер потвердив, що Чу Ен-лай казав правду, що в американсько-китайських відносинах „розпочалася нова сторінка". Однак Роберт МекКлоскі повідомив, що покищо Комуністичний Китай не висловив своєї згоди на відновлення безпосередніх зустрічей і розмов між амбасадорами Вашинґтону і Пейпінґу у Варшаві. Ті розмови велися від 1955 року, але китайські комуністи перервали їх в мин. році, ніби на знак протесту проти американської воєнної кампанії на території Камбоджі. Уряд Комуністичного Китаю продовжив візу кореспондентові „НИ Таймсу" на один місяць. Американську дружину пінґ-понґу дуже „сердечно" вітали і приймали в Шанхаї, де вона зупинилася в поворотній дорозі до Гонґ Конґу й Америки. З американського боку заявлено, що Комуністичний Китай буде запрошений до участи в тенісовому турнірі, який відбудеться від 1 до 12 вересня ц.р. у Ню Йорку. Запрошення буде передане дипломатичним шляхом через Державний Департамент та через амбасаду Комуністичного Китаю в Оттаві, Канада.

109-те засідання Паризької конференції про В'єтнам не принесло ніякої зміни

Париж. — В четвер 15-го квітня відбулося 109-те з черги засідання Паризької конференції про В'єтнам, але воно не принесло знову ніякого позитивного вислідy, дармащо з комуністичного боку заповідали якусь „сенсацію", яку привезе з Ганою голова північно-в'єтнамської делеґації Хуан Туї. Цей останній дійсно з'явився на засідання після 7-митижневої відсутности, але його пропозиції — як це ствердив згодом голова американської делеґації Дейвід Брус — не внесли до справи „абсолютно нічого нового". Хуан Туї повторив вимогу, щоб Америка висловила свою згоду на 1) відкликання з В'єтнаму всіх без решти своїх збройних сил „в розсудливому часі", за що комуністи обіцяють не атакувати тоді американців і не утруднювати їм евакуації та звільнити полонених, 2) зобов'язатись не атакувати військом ані летунством Північного В'єтнаму та 3) відмовитись від дальшого підтримування теперішнього південно-в'єтнамського уряду. Дейвід Брус звернув увагу, що війна продовжується виключно з вини комуністів, а не американців та що комуністичні вимоги неприйнятливі тому, що вони нічого не згадують, як буде поводитися комуністична сторона після відкликання американських військ. Лейвід Брус ствердив, що ЗСА готові визначити докладний термін відкликання всіх своїх збройних сил, але в межах загального замирення, яке мусить охопити політичну розв'язку проблеми та устійнення комуністичного поведення після того, як в Південному В'єтнамі не стане американських військ.

НА ВЕЛИКДЕНЬ УКРАЇНЦІ МАНІФЕСТУВАТИМУТЬ БІЛЯ АПОСТОЛЬСЬКОЇ ДЕЛЕҐАТУРИ У ВАШИНҐТОНІ

Під час цьогорічного Великодня за старим календарним стилем відбудеться біля приміщень Апостольської Делеґатури при 3339 Массачуссетс евеню у Вашинґтоні велика, всенародна українська маніфестація для підтримки справи патріярхального завершення Помісної Української Католицької Церкви та в обороні її прав, яскравим виявом нехтування яких було найменування Апостольською Столицею о. прелата Івана Стаха на єпископа-помічника Філядельфійської Архиєпархії без порозуміння із Синодом Єпископів УКЦ та патріярхорівного Верховного Архиєпископа Блаженнішого Йосифа Сліпого. Маніфестацію влаштовує Студентський Ад Гок Комітет за помісність УКЦ при співпраці Т-ва за патріярхальний устрій та інших організацій. Маніфестація почнеться в суботу о год. 12-ій вполудне і триватиме, з перервами на відпочинок, повних 12 годин, отже до Великодня вполудне. В суботу від полудня до години 1-ої буде відкриття маніфестації молитвою, яку проведе о. Володимир Андрушків із Священичого Т-ва св. Андрея. Опісля будуть промови із висненням причин та цілі маніфестації. В годині 1-ій по полудні почнеться перед палатою Апостольського Делеґата масова демонстрація з прапорами і транспарентами, що триватиме до год. 4-ої по полудні. Маніфестація продовжуватиметься від години 9 до півночі, цим разом уже зі свічками та смолоскипами. О півночі в парку у безпосередньому віддаленні від палати Апостольської Делеґатури при Массачуссетс евеню буде відправлена великодня Свята Літургія, яку відслужить о. проф. Малоні. Після Богослуження відбудеться свячення пасок. Опісля демонстраційні стійки продовжуватимуть маніфестацію. На Великдень перед полуднем у згаданому парку дівчата і хлопці в українських національних одягах виведуть великодні гаїлки. Закінчення маніфестації відбудеться на Великдень від год. 11-ої до полудня.

„Щоб усі були одно!" — Мал. О. Юрченко (В-во Т.Б.)

ВОСКРЕСНА ПЕРЕМОГА

На досвітку незнаних ще віків,
З-за обрію постарілого світу —
Хтось дзвін торкнув, хтось землю розбудив,
Хтось вдарив серце криком динаміту . . .

І покотивсь схвильований простір
Стогомоном до стіп пустого гробу . . .
Невже, невже Він на хресті не вмер?
Чи ж не померкло сонце у жалобі?

Чи ж не співав, з Голготи ідучи,
Побідний ворог дикого фіналу?
Чи не стеріг він гробу у ногі?
Чи не радів, що все вже, все пропало . . .

Аж вранці Він — Одвічний Творчий Дух
Підняв скрижалі Нового Завіту!
Воскрес! Воскрес! Смерть смертю переміг,
Дав новий шлях обновленому світу . . .

Із смерти зроджена замучених борців,
Задивлена у воскресіння Бога, —
З хрестом в руці й мечем на ворогів
Прийде й до нас Воскресна Перемога ! . .

Роман ОЛЬГОВИЧ

СПІЛЬНЕ ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК

Духовенству і Вірним мир і благословення.

Прийшовши до гробу, не знайшли тіла Господа Ісуса. Чого шукаєте живого між мертвими? Нема Його тут, Він воскрес! Яке здивування, але яка небувала подія! Земля, що немов одно кладовище, поглинала тепер покоління за поколіннями і повертала їх в порох, зачала віддавати жертву. Пустий, порожній гріб. Христос взяв знову вже прославлене своє тіло і воскрес! Смерть, як наслідок гріха, втратила свою силу. Смерте — каже святий Павло — де твоя перемога, де твоє жало! Бо Христос відкупив людський рід від гріхів і від смерти і привернув вічне життя. І воскрес прославленим тілом, а разом з Ним воскреснемо й ми на Страшному Суді за праведне, покаянне життя до вічного щастя, а за грішне до пекла. Значить, наше життя не кінчиться тут на землі, але продовжується по смерті не тільки для душі, але й для тіла. І звідси наша надія і наша певність, і така безмежна втіха і радість. Воскресення потвердило всі науки Христа і стало твердою запорукою нашого світлого воскресіння. А коли Христос — каже св. Павло — не воскрес, то марна проповідь наша, то марна і віра наша. Але ж Христос таки справді воскрес! Здавалося б, що внаслідок виснаження, терпінь і мук наше тіло пропадає і хилиться безповоротньо до гробу. Та ні! Вертається знов сила, нове пробудження, новий підйом. І повні віри, радісні великодні Богослуження, невгаваючий гомін дзвонів, свячені паска, яйце, писанка, галунка і барвінок, все те зміняє захмарений виднокруг Великого Посту і Страшного Тижня. Після усильних молитов, постів, милостині, жертв, покут для своїх дітей і ближніх, Служб Божих, Сповіді і Причастя, нам розвиднене небо, проповідь нового життя. Пустий гріб смерти з її невідлучними товаришами-недугами. Людина стає новою, відродженою, задивлена у воскреслого Христа і заслухана у Богослужбні відправи в Його честь. Пустіє символічний гріб. Приходять нові думи, нові пляни, свіжа охота і сила до нових діл. Наше всецерковне і всенародне життя жде і очікує нетерпеливо, щоб цей гріб, переповнений віковими і смертельними стражданнями наших батьків і дідів, запустів і перемінився в нове життя. По всьому світі, по всіх п'ятьох континентах, де б'ється українське серце, з усіх уст і глибини серця грімко лунає воскресна пісня: Христос Воскрес! Щороку приходить Великдень і щороку підносить нас і завжди нове приносить. Бо це свято сили і побіди над гріхом і злом, свято справедливости над неправдою і беззаконством і тріюмф святости та щасливої вічности. Воскрес Христос! — Воскреснемо і ми!

І це воскресіння мусимо заздалегідь підготовляти в наших душах і туземному житті творенням догідних умовин для щасливої небесної вічности.

Ми об'єднані всі тією самою Христовою вірою в тій самій одній Христовій Церкві, тим самим обрядом, злучені. хоч тілесно віддалені безмірними просторами, тією самою національною свідомістю українців, тим самим терпінням і подвигами минулого і тим самим світлим майбутнім. Об'єднані патріярхальним устроєм, ми, Ваші Владики, разом із організованим духовенством і одушевленими вірними, зміряємо всіми новими силами до наміченої мети. Справді, в громаді вірних було одне серце, як каже Апостол. і одна душа. Це церковне помісне і всенародне зайняте становище витичує нам напрямні в дальшій праці. Ми мусимо здобути для нашої Української (Католицької Церкви) довір'я і позбутися переслідувань за її визнання та завершення нашого церковного життя. І оцю великодню радість, весняний духовий похід, звіщаємо Вам ми — Ваші Владики — у цей дійсно Великий День. Вона повинна воплочуватися в чині і ділі, щоб воскреслий Христос вніс у Ваші душі відпущення всіх провин, прогріхів і промахів, вніс погідність і мир Божої благодати поєднання з Богом, на що нинішній світ звертає так мало уваги. Щоб Ваші Богослуження, пройняті ревністю і навіяні глибокою побожністю вимолювання нових сил і помочі, щоб у Ваших парохіях і громадах поставали нові храми, школи і народні доми і заповнювались вірними, повними посвяти для Христа, Його Церкви і українського народу. Щоб ми всі, як колись Апостоли, стануди вище наших особистих амбіцій і претенсій, образ і понижень і зі становища всецерковної помісности і всенародного добра найперше зрозуміли наше невідрадне положення і з Воскресенням Христовим спрямували наші свіжі сили в напрямі на нашу обновлену діяльність.

Ми глибоко переживаємо недолю наших братів на Україні та й гаряче молимо Воскреслого Христа, щоб і для них дав нові сили для несення хрестів для судів і безправних арештів, щоб і вони відчули в своїх серцях полегшу і збудили нову віру в цьому Великодні та зустрічали його з піднесеним чолом. Бо як усього миру, так і їх терпіння мусять в Бога мати кінець. Бо Господь — як каже псальмопівець — не буде без кінця гніватись і ворогувати вовік і не дасть вовік неспокою праведникам. Щоб вони тямили, що Хресна Дорога кінчиться завжди воскресінням і в наших стражданнях і в нашому горю мимоволі вириваються не раз (. . .) слова Христа на хресті: Боже, Боже мій, чому Ти мене покинув!

Не бракує нам у всенародному горю гризот мироносиць: і хто відвалить нам камінь від гробу. Споглянувши, побачили, що камінь був івдвалений. . . Проти безбожництва стоять у повній своїй силі Христові слова: бодріться, бо Я побідив світ. Істинно, істинно кажу вам, що плакати будете і ридати, а світ радітиме. Ви ж сумні будете, але ваш Син повернеться у радості. Бо Церква то безпечний корабель у житейському морі. В ньому ми допливемо до щасливого берега. Усіми силами благаємо воскреслого Христа, щоб дунув Він силу в наших провідників на чільних становищах громадського, культурного і політичного життя, в пресі і верховних установах, щоб вони правильними дорогами провадили нарід, щоб вони шукали високого й ідейного — як каже св. Павло — дійсного добра Церкви і Народу. І тоді ми не зникнемо неславно з лиця землі, але оновлені в цілості життя українського народу, воскреснемо вже тут до Божого, свобідного життя. Бо Христос воскрес, воскреснемо і ми!

Дано при храмі святих Сергія і Вакха в Римі, в квітну неділю 1971го року. Слідують підписи Владик. Послання виголосив Блаженніший Верховний Архиєпископ.

Від Редакції: Текст цього послання записано з голосу Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа на магнетофонній стрічці, переданій редакції „Свободи" в четвер, 15-го квітня. Заповів це Послання Впр. о. Любомир Гузар і він також на його закінчення вияснив, де й коли воно було дане.

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН НАЙМЕНУВАВ ПРОФ. МИРОНА КУРОПАСЯ НА ЧЛЕНА КРАЙОВОЇ РАДИ ДОРАДНИКІВ

Проф. Мирон Куропась

Вашинґтон. Тут офіціяльно повідомлено, що президент Ричард Ніксон найменував проф. Мирона Куропася, головного радного Українського Народного Союзу та голову Української Республіканської Федерації, принципала одної із середніх шкіл в Чикаґо, на члена важливої і впливової Крайової Ради дорадників Допоміжних Осередків і Послуг. Ця Рада, що складається із тільки 12 осіб, рекомендує Урядові фінансові дотації на розвиток нових виховно-едукаційних плянів для доповнення місцевих шкільних програм.

Апостольська Столиця висловлює стурбовання положенням українців католиків в Україні

Ню Йорк (УККА). — Апостольська Столиця запевнила УККА, що терпіння Української Католицької Церкви в Україні є постійно під її великою увагою. Це запевнення прийшло у відповідь на меморандум УККА, що його вислав УККА за підписом президента проф. Л. Добрянського 8 березня 1971 року Кардиналові Війо, Державному секретареві Ватикану. В цьому меморандумі Український Конґресовий Комітет Америки висловив своє стурбування з приводу розмов Архиєпископа Авґустина Кассаролі в Москві з совєтськими представниками і промовчування в офіційних пресових повідомленнях фактів переслідування Української Католицької Церкви в Україні. УККА вимагав від Апостольської Столиці інтервенції в СССР в справі переслідування українців католиків та гноблення всього українського народу, а також інтервенції в тій справі в дипломатичних переговорах Архиєпископа Кассаролі з совєтськими представниками. Відповідь Апостольської Столиці прийшла до УККА через канцлера ньюйоркської Архидієцезії монсіньора Томаса Ф. Геннігена. В листі, датованому 31 березня ц. р., написано:

„Високоповажаний Докторе Добрянський! Апостольська Столиця просила мене повідомити Вас, що Кардинал Війо отримав Вашого останнього листа відносно жалюгідного положення українців католиків в Совєтському Союзі. Мене просили запевнити Вас, що ця проблема є під великою увагою Апостольської Столиці, яка слідкує зі сталою увагою за дуже тяжким положенням українців католиків на їх рідних землях".

Ярослав Стецько інтервеніював у Папського Делеґата у Вашинґтоні

Вашинґтон, Д. К. (д-р М. К.). — У зв'язку зі зволіканням завершення Української Католицької Церкви патріярхатом і нехтуванням правами УКЦеркви як Помісної Церкви та номінування без згоди Верховного Архиєпископа і Синоду Єпископів нового Єпископа УКЦеркві, дня 14-го квітня ц. р. відбулася півторагодинна розмова Ярослава Стецька — голови Українського Державного Правління 1941 р. і головк Проводу ОУН, у товаристві чотирьох інших учасників, у тому доктора Михайла Кушніра і маґістра Романа Сеньківа — ЦЕСУС-ТУСМ, з Папським Делеґатом до ЗСА Архиєпископом Луїджі Раймонді.

Ярослав Стецько піддав різкій критиці сучасну політику Ватикану супроти Москви і так зв. Церкви Алексія, заяви високих ватиканських достойників в українських справах, зокрема в справах УКЦеркви, Кардинала Фюрстенберґа, Кардинала Тіссерана, Архиєпископа Кассаролі, проаналізував з іншими учасниками права на патріярхат і помістність УКЦеркви та заявив, що Верховний Архиєпископ Блаженніший Йосиф має за собою підтримку усієї української спільноти. Між арґументами за патріяршим завершенням УКЦеркви Ярослав Стецько підняв мучеництво УКЦеркви в боротьбі з російським воюючим безбожництвом, факт, що УКцерква є найбільшою Католицькою Церквою східнього обряду, є воюючою Церквою проти безбожницької Москви, заторкнув справу мучеництва Верховного Архиєпископа Ісповідника Віри Блаженнішого Йосифа, світоча сучасного християнства в боротьбі за Христа і Його віру, піддав всебічній критиці сучасній стан наближування московської російської Церкрки, висуваючи ідею екуме Ватикану до московської Церкви, висуваючи ідею екуменізму по лінії підпільних Церков та звернувши увагу на ролю нашої Української Автокефальної Православної Церкви.

Аналізуючи Берестейський договір і Декрет про Східні Церкви Другого Вселенського Ватиканського Собору, Ярослав Стецько вказав на законність українських вимог. Вручивши відповідну документацію для Папи Павла VI, звернув у ній увагу на всебічну посиленість акції за патріярхальний устрій всієї української спільноти, як теж проти проросійської політики сучасного Ватикану.

МОСКВА ПРОТИ СХОПЛЮВАННЯ ЛІТАКІВ

Москва.—Совєтський уряд, який раніше відмовився прилучитись до практики на різних західних летовищах, щоб обшукувати за зброєю підозрілих пасажирів, погодився на таку дію на совєтських летовищах, щоб протидіяти можливому схоплюванню літаків. Совєти визнали схоплювання літаків за недопускальний бандитизм.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainan National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Святкуючи Воскресіння Христове

З прадавніх давен, від сторіч і десятиріч свята Воскресіння Христового, Великдень української землі — були пов'язані з поминанням, спогадуванням Покійних — тих, що відійшли: батьків і матерів наших братів і сестер, рідних і друзів, земляків, що голови свої поклали за Рідну Землю, за її визволення й Воскресіння. По всіх селах і містах України люди йшли на Великдень на дорогі їм могили, приносили їм свячене, молилися за спокій їхніх душ. Чудовий образ Великодня українських селян, визволених від довговікової панщини, дав Іван Франко у своїх „Панських жартах", описуючи, як старий селянин припадає до могили давно померлого свого батька, ділячись із ним радісною вісткою про довго сподівану волю. Ідучи за тією давньою і глибокою традицією, також голова Директорії і Головний Отаман Військ УНР незадовго до своєї трагічної смерти закликав в одному із своїх звернень земляків-українців, щоб як будуть носити Святу Плащаницю навколо церкви, як співатимуть радісне „Христос Воскрес" — згадували також про мучеників України, про всіх, кого розстріляли, хто загинув, боронячи рідну землю.

Святкуючи сьогодні велике свято Воскресіння Христового в умовах свобідного життя й добробуту, в різних країнах українського поселення, де вільно, без перешкод і заборон можуть лунати не тільки Слово Боже, але й воскресні пісні та великодні дзвони, треба усім нам — українцям поза межами Рідної Землі дотримуватись стародавньої традиції Великодня: водночас із співанням величного „Христос Воскрес" спом'янути щирими молитвами тих, що відійшли, залишивши заповіт української правди і волі, величну візію України, як земля широкої і як небо високої.

Христосуючись із рідними і знайомими, бажаючи взаємно всього добра і Божих ласк, згадаймо водночас і тих „одержимих", що на рідних землях, не покладаючи зброї слова, змагаються за визволення української духовости з-під льодовиків довговікової московської неволі, що за свою віру у відродження України караються по тюрмах, концтаборах і засланнях, не каючися і не зневіряючись, але закликаючи нас — і тих в Україні, і тих в діяспорі сущих — витримати в боротьбі, високо нести прапор Воскресіння Української Нації. ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Прикладна служба

Дж. Едґар Гувер став був директором Федерального Бюра Інвестиґацій, відомого з ініціялів „ЕфБіАй", у 1924 році, мавши 29 років. Це було ще за 30-го з черги президента Келвіна Кулиджа. Впродовж 47-ми років він залишається на тому своєму посту, за чотирьох демократичних і чотирьох республіканських президентів. Стоячи поза і понад партіями, він став своєрідною потугою, з якою мусить рахуватися політичний світ.

Едґар Гувер виявився незвичайною індивідуальністю. Він розбудував очолювану ним установу до 59 відділів у всіх більших містах Америки з 19,000 працівників із правничою або політичною освітою і доказав діяльністю тієї установи її життьову необхідність для держави. ЕфБіАй збирає відомості про злочинну роботу окремих осіб та колективів в Америці і діє в найтіснішій співпраці з Департаментом Справедливости. Воно не має права притягати безпосередньо до законної відповідальности: це компетенція Департаменту Справедливости, себто прокураторів і судів. Але воно, дбаючи про законопорядок тримає в своїх архівах 198 мільйонів відтисків пальців. Не диво, що одні високо шанують ту установу, інші — ненавидять її. Едґар Гувер став для одних символом патріотизму, для інших — символом „поліційної системи".

В останніх тижнях і днях знову пішли атаки проти Едґара Гувера, як голови ЕфБіАй. Сам лідер демократичної більшости у Палаті Репрезентантів Гейл Боґґс, демократ з Луїзіяни, оскаржив ЕфБіАй, що воно переводить таємне підслухування у помешканнях конгресменів і вимагав димісії Гувера. У відповідь на це заступник генерального прокуратора Ричард Клайндінст назвав Боґґса „хворим" або „невідповідальним" і рішуче заперечив його твердженням. Едґар Гувер ніколи сам не полемізує із своїми противниками. Він користується довір'ям теперішнього президента, як користувався довір'ям сімох попередніх.

Зрештою, він має вже 76 років. Довго він певно вже не буде керувати безпосередньо боротьбою проти підривних елементів, проти кримінальних і політичних злочинців. Але він перейде до історії Америки як той, що був відповивідною людиною на відповідному місці, як безкомпромісовий ворог комуністів і всіх тих, які їм свідомо чи несвідомо, безпосередньо чи посередньо допомагають. Дж. Едґара Гувера можна вважати символом прикладної публічної служби.

ДЯКУЙМО ВОСКРЕСЛОМУ ГОСПОДЕВІ І БЛАГАЙМО ЙОГО ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ УКРАЇНИ ВІД БЕЗБОЖНОЇ ТИРАНІЇ

З ВЕЛИКОДНЬОГО АРХИПАСТИРСЬКОГО ПОСЛАННЯ АРХИЄПИСКОПА ГРИГОРІЯ ЗВЕРХНИКА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ НА ЧУЖИНІ

Коли б не було Воскресіння Христового, то й Різдво, й Богоявлення і всі чуда Його не мали б того значення, яке вони мають, бо без Воскресіння все те було б віднесено фарисеями „на дії князя бісовського" (Матф. 9, 34; Марка 3,22; Луки 11, 15). А істини Воскресіння Христового ніяк не заперечиш, бо вона засвідчена многими свідками, які бачили Його Воскреслого, і то не один раз і не в одному місці і при різних обставинах (Діянь 1,3), а крім того, сотні душ провели Його до Віфанії, де він дав їм Своє останнє наставління (Марка 16, 15-18; Луки 24, 44-51) та, поблагословивши їх, на їхніх очах вознісся на небо.

Після вознесіння апостоли пішли з благовістям про Христа розп'ятого й на третій день після смерти Воскреслого своє благовістя підтверджували многими чудесами й ознаками (Марка 16, 17-20). Всі апостоли за це благовістя переносили тяжкі муки, бо були, як подає Апостол Павло, „в працях пребагато, в ранах без міри, у в'язницях, часто при смерті . . . ; у бідах од розбійників, од земляків, од поган . . . , почасту в голоді й жажді, в холоді й наготі" (2 Кор. 11,23-27), і всі закінчили життя в тяжкий і страшний мученицький спосіб, а за ними, за їх прикладом пішли на муки й смерть сила-силенна послідовників Христових і йдуть ще й тепер, і то чи не найбільше послідовників з нашого побожного українського народу. За міт, за вигадку на муки й смерть ніхто не піде, а лише за святу правду, за істину Воскресіння Христового . . .

В кожне велике свято, а зокрема в свято Паски приходить згадка і туга за нашою рідною безталанною Батьківщиною та рідною Церквою, яка тепер лежить у гробі, привалена тяжким безвірницьким каменем і запечатана кремлівською печаткою. Особливо ця туга буває в цю блаженну великодню ніч, в які колись по всій Україні, в містах і селах, неслись до неба пасхальні співи з милозвучними дзвонами. Скитаючись по вільному світу от уже 27 років, я переконався, що ніде в світі це великоднє свято не святкується так урочисто, як бувало на Украні. В цю ніч ніхто з родини не залишався в хаті, а всі спішили до храму Божого, щоб узяти участь у хресному поході навкруги храму з свічкою в руках та почути початок пасхальної служби божественним співом „Воскресіння Твоє, Христе Спасе, янголи оспівують на небесах, і нас на землі сподоби від чистого серця Тебе славити". Навіть матері несли малесеньких немовляток з вірою, що й вони відчують радість цього великого свята. Сьогодні там в цю ніч все мовчить, тільки віруюча людність обливає свою постіль сльозами . . .

З ласки Божої, ми хоч і на чужині, але можемо вільно святкувати це свято з належними пасхальними співами та ще й дзвонами, за що дякуймо Воскреслому Господу і благаймо Його про найскорше звільнення України від безбожної тиранії, бо тоді вийде з гробу й наша свята окривавлена Мучениця-Церква і привітає всіх дітей своїх цим радісним вітанням „Христос воскрес!", бож сили пекельні навіки не подолають її (Матф. 16,18). А для гідної зустрічі Матері-Церкви ми повинні „очистити наші почування, щоб побачити Христа, що сяє неосяжним світлом воскресіння, і перемогу оспівуючи, ясно тоді почуємо, як Він промовляє: „Радуйся!"

З цим Великим Святом я всіх Вас вітаю і молю Воскреслого Господа, „щоб радощі Його пробували в вас, і щоб радощі ваші сповнились" (Іоан. 15,11).

† Архиєпископ ГРИГОРІЙ

ТЕМРЯВА НАШОЇ НЕДОЛІ ДО КРАЮ ПОСИЛЮЄ ЯСНІСТЬ ВЕЛИКОДНЬОГО СВІТЛА

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ВЛАДИКИ ПАЛЛАДІЯ, АРХИЄПИСКОПА ПРАВОСЛАВНОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ В ЕКЗИЛІ

Ніхто так не відчуває світла, як ті, що у темряві. Тому й для нас, українців, і там на під'яремній Батьківщині і тут, в розсіянні по чужині, світло Христового Воскресіння набирає особливого значення з незвичайним наголосом. Темрява нашої недолі, так особистої як і національної, до краю посилює ясність Великоднього світла. А радісні дзвони звучать для нас із надзвичайними овертонами, і ми в найкращих намірах, вітаючи себе з Великим Днем, прикладаємо побажання і надію на воскресіння України до оновленого, вільного життя. Хоч і не завжди вчинки свої підкорюємо добрим поривам духа.

Нехай же світло Христового Воскресіня просвітить наші дороги, обігріє наші серця, щоб ми одностайно стали і одними устами та єдиним серцем могутньо заспівали:

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС ХРИСТОС!

Ваш болящий богомолець

† Архиєпископ ПАЛЛАДІЙ

Микола Чубатий

ІСТОРИЧНО-КАНОНІЧНІ ОСНОВИ ПОМІСНОСТИ УКЦЕРКВИ

(4)

Берестейська Унія 1595/6

Для піднесення культури вже дещо скорше кн. К. Острозький заложив в Острозі школу з друкарнею, Львівське Ставропігійське Братство — свою Братську Школу, але обидві ці установи потребували вчителів, яких можна було дістати тільки на Заході, оминаючи польсько-єзуїтських учителів. В такий спосіб назріла ідея церковної Унії Українсько - Білоруської Церкви з Римом. Острозький цій справі сприяв, одначе був обережним, бо у своєму житті два рази попікся на гарячім.

На ключову ролю кн. Острозького в справі Берестейської Унії професійні історики Церкви, православні і католицькі, дотепер мають однобічні погляди. Православні хочуть бачити в кн. Острозькім тільки ревнителя православ'я та противника поляків, отже гарячого українського п р а вославного патріота. Католицькі історики бачать в ньому амбітного магната, що відвернувся від церковної Унії через особисті амбіції, навіть через свої симпатії до протестантизму. Ні перше ні друге не є правдиве.

Острозький і загал тодішньої української православної шляхти були льояльними до Польсько - Литовської держави; противникам лишалася єдина можливість — міграція до московського царя. Зокрема родина князів Острозьких була заслуженою у війнах проти Московщини. Острозький хотів церковної Унії, але з застереженням усіх політичних прав для Української Церкви. Того переконання він тепер не мав.

Як молодий, близько 40 років, магнат, що виводив свій рід від київських Рюриковичів, одружений з полькою, дочкою краківського воєводи Тарновського, був він з українського боку головною рушійною силою в довершенні Люблинської Унії. Тодішній король польський Жигмонт Август обіцяв йому, що українські землі, вилучені з Великого Литовсько - Руського Князівства, будуть зорганізовані в Київсько - Руське Князівство, як третя складова частина спільної зфедерованої Речі Посполитої Польської. В Руськім Князівстві зобов'язуючою буде урядова мова руська. Руський Київський Митрополит дістане своє місце в Сенаті. Нічого з того не додержано.

У своїм особистім родиннім житті кн. Острозький пережив на старі літа глибоку трагедію. За короля Жигмонта Августа (останнього Ягайлона) в Польщі сильно поширився протестантизм. У Римі побоювалися, що протестантом стане теж польський король. Тому тоді в Польщі існувала широка релігійна толеранція, коли кн. Острозький одружився з полькою, дочкою краківського каштеляна Тарновського. Одначе, скоро в Польщі взяли перевагу римо - католики і почали робити спустошення в рядах польських протестантів і українських православних з допомогою армії єзуїтів, саме тоді заснованих по Тридентськім Соборі (1563). Під вплив єзуїтів підпала також його дружина, виховавши з його п'ятьох дітей чотирьох (два сини та дві дочки) в латинськім католицтві. Тільки один син Павло залишився при православ'ю.

Під час переговорів у справі церковної Унії кн. Острозький був свідомий, що він, нащадок Рюриковичів, природний провідник українського народу, програв уже дві життьові рунди і не хотів програти третьої, церковно - національної.

Щоб ідеологічно скріпити український єпископат, Острозький намовив свого приятеля каштеляна й сенатора Іпатія Потія, тоді вдівця, прийняти духовний стан і стати володимирським єпископом, першим в гідності по митрополиті. Його вибрав Острозький переводити впродовж кількох літ пляновану церковну Унію. Це плянування в лоні Української Церкви покінчилося єпископським Синодом в Сокалі 1694 р., де уложено плян канонічно - правного стану майбутньої з Римом об'єднаної Київської Митрополичої провінції. Він мав бути такий самий, як був під царгородським патріярхом, себто зберігати вповні помісність (самоуправу) Українсько - Білоруської Церкви.

Синод єпископів вирішив визнати, що всі єпископи є наслідниками Апостолів, а Римський Первосвященик є першим головою і провідником Христової Церкви. Мають бути збережені непорушеними всі установи та обряди богопочитання і святих Тайн згідно з звичаями Східньої Церкви, крім тих, які противляться єдності Церкви, себто має бути такий стан, як був тоді, коли була єдність Церкви (перед 1054 р.). Представниками єпископату для дальших переговорів у Варшаві вибрали Іпатія Потія та Кирила Терлецького. Це був перший етап Берестейської Унії, пропозиції збоку українського єпископату.

Ведена майже в тайні цілковито відокремлена акція Єпископату в Сокалі і вже навіть вибір делеґатів для переговорів у Варшаві не тільки з нунцієм, але й з королем в справі положення об'єднаної з Римом Церкви сильно вразили кн. Острозького. Він зрозумів, що справа церковної унії вийшла з-під його контролі і тепер поставився зовсім неґативно до дальшої акції, себто до розмов у Варшаві.

Там цілу акцію вже підготовив папський нунцій, приймаючи за основу рішення Фльорентійського Собору з-перед 150 років. Вони покривалися зі Сокальськими рішеннями. На інтервенцію нунція польський король погодився на свобідний вибір єпископів та митрополита. Найважливіша справа для Острозького — п о л ітичне становище Єпископату в польській державі — не була порушувана.

Виїзд Потія і Терлецького до Риму

Восени 1595 року в таборі Острозького вже добре кипіло, коли папський нунцій та король натискали на представників Єпископату, щоб якнайскорше їхали до Риму. Гнів Острозького їх уже не спинив, і обидва представники Єпископату пізньою осінню виїхали до Риму, де 23 грудня відбулося формальне прийняття Владик до Католицької Церкви. Цю подію Папа Климент VIII відзначив виданням торжественної булли „Маґнус Домінус". Два місяці пізніше, 23 лютого 1596 р. Папа видав другу буллю „Децет Романум Понтіфіцем", в якій з'ясовані основні канонічні управнення нашої Церкви, що стали основою її Помісности. В дечім були вони доповнювані пізніше, а по сто двадцяти літах були знов стверджені на Замойськім Синоді (1720). В засаді вони зобов'язують і донині.

Ось які це права:

1) Київська Українсько-Білоруська Церква, об'єднана з Римським Престолом, становить окрему церковну одиницю власного руського східнього обряду, відтоді аж донині в ватиканських актах називана „Руська Церква Руського Обряду", по-латинськи „Екклезія Рутена, Рітус Рутенус". Пізніше Апостольський Престіл під назву нашої Церкви включив також Церкву Карпатської Руси (України), та еміґраційні церковні одиниці в Юґославії, а в XIX стол. за океаном, маніфестуючи тим їх церковну єдність. В останніх роках зроблена на нашу шкоду зміна назви нашого старого обряду на „український" чи „візантійський" не має урядового значення, бо нині в Італії ніхто обряду римсько - латинського не називає італійським обрядом.

2) Руська Церква має зберігати свій обряд, літургічну мову та старий календар (старого стилю).

3) Догматично ця Церква визнає ту саму католицьку віру, одначе в першім столітті дозволено у Символі Віри оставити дотепер вживану частину про св. Духа „иже от Отца Исходящего", як було дотепер, до чого нарід призвичаївся. Вводжений поволі додаток „и Сина" апробовано як обов'язковий щойно на Замойськім Провінціяльнім Синоді 1720 р. Церковні постанови Замойського Синоду Київсько - Руської Церкви в межах Польсько-Литовської держави Папа згодом розтягнув на всі церковні одиниці руського обряду й поза Польщею.

4) В Київсько - Руській Церкві митрополита та єпископів вибирається на місці і висвячується без окремого дозволу чи апробати Риму. Якщо вибраний митрополит уже був єпископом, то обіймає свою владу без апробати Риму. Коли ж він не був уже свяченим єпископом, то його вибір мусів потвердити Папа, що робив окремим актом Встановлення Канонічного (процессіо каноніка).

5) Світський духовник може бути жонатим, одначе перед свяченням і тільки раз в житті.

6) Монаше духовенство старого Київського Християнства (студитського уставу св. Василія) підлягає під юрисдикцію ієрархії.

7) Залишаються старі звичаї (особливо на Україні), що вірні можуть вибирати собі парохів і просити владик вибір апробувати і висвячувати цих парохів.

Оце Велика Карта Свобід Українсько - Білоруської Помісної Церкви, об'єднаної з Римом 1596 року.

(Закінчення буде)

З НАШИХ БУДНІВ

СТАРШІ ГОСПОДАРІ

Якось недавно в ресторані Українського Народного Дому в Ню Йорку, який дуже гармонійно співпрацює з сусіднім, — бо тільки через сіни, — баром „Лиса Микити", зійшла мова на стародавні великодні звичаї, практиковані „во врем'я оно" в нашій вужчій батьківщині Галичині. Згадали, між іншим, також і звичай стріляти з моздірів на Великдень, під час виносу Плащаниці з церкви, що було цілком леґальне й дозволене властями за небіжки-Австрії, а потім поліційно заборонене за польських часів (не згадуючи, прости, Господи, за слово, часів німецьких та совєтських!).

— Те, що робилося за польських часів, не вже була, так би мовити, не фронтальна війна, а партизанка, — сказав пан інженер В-к, знаменитий знавець старовини, а ще кращий розповідач того, „що було та й ся минуло". — За Польщі стріляли покрадьки на цвинтарі чи в церковному саду от-такі собі підростки, шмаркачі, — як називали їх в селі. За моєї пам'яті стріляння з моздірів на Великдень — це було священнодійство, ритуал, що його целебрували, як тут кажуть, виключно старші, поважні ґазди, і то такі, що вислужили в цісарській артилерії, значить — експерти. З них зав'язувався перед Великоднем такий, нібито, комітет, що його завданням було заготовити амуніцію до моздірів. Ви бачили, як в часі Страсного Тижня ходили по селі ці комітетові і збирали по кілька крейцарів „на порох"... Господи, з якою повагою й достоїнством вони це робили! До кожної хати не йшли, о, ні! Паньських форналів, злодіїв-курокрадів та всяких дідоводів оминали: ходили тільки по ґаздах!

— Це щось таке подібне, як тепер ходять збирати на Визвольний Фонд, — вмішався в розмову хтось із молодших патріотів. — До кожної хати не йдуть, лише своїм партійцям голови морочать...

— Ех! — нетерпляче махнув рукою пан інженер, — ви, молодий чоловіче, не знаєте і зеленого поняття не маєте, що то колись були в селі старші ґазди, господарі!

Звичайно — молодий чоловік цього не знав і „зеленого поняття" не мав, але авторові цих рядків - немов крізь мряку і рожевий пил пригадуються останні роки „милостивого" панування цісаря, стоять перед очима душі ті вислужені артилеристи й інфантеристи, що за нього, „татунця ясного", так завзято воювали... До них, тих старших господарів, що збирали „на порох", належали і мій покійний батько, і численні дядьки-стрийки, з яких нікого вже не осталося в живих. Я змалював, як зумів, їхні портрети чи тільки силуети в книжці „Мій світ" тридцять кілька років тому, і коли сьогодні гортаю пожовклі вже її сторінки, маю таке враження, що читаю книжку якогось іншого, ледве-ледве знайомого мені автора... Такими далекими, дивними, майже нереальними здаються мені ті часи раннього мого дитинства в цьому новому, сучасному, дивному і теж майже нереальному світі.

Укер

СЕН. МОСКІ ПРОТИ ЕФБІАЙ

Вашинґтон.— Сенатор Едмунд Москі, демократ з Мейну, що його вважають за потенціяльного кандидата Демократичної партії у президентських виборах в 1972 році, вніс до Конґресового рекорду довірочний рапорт Федерального Бюра Інвестиґацій про велике віче у т. зв. Дні Землі 22 квітня мин. року у Вашинґтоні, на якому промовляв також він, сен. Москі. Він різко виступив проти охоплювання діяльністю ЕФБіАй таких нібито мирних і невинних зібрань, але промовчав, що на тому зібранні, поруч із ним, виступали також дуже „ліві" діячі та один із оскаржених у так званому „процесі 7-ох" у Чикаґо, Рейні Дейвіс.

Наталія Савченко

ВЕЛИКДЕНЬ У КИЄВІ ЗА СТАРИХ ЧАСІВ

(2)

Ось ми вже й біля Печерської Лаври. Там такий натовп, що й уявити трудно. Назбиралося люду з усіх околиць Києва. Наші силачі-студенти таки проштовхнулися всередину. Спереду було трохи вільніше. Чудовий монастирський хор зворушує наші душі. Правив архимандрит у сослуженні численних священиків. Щохвилини чути вітання духівництва: „Христос воскрес!" І ми чи не найголосніше вигукуємо: „Воістину воскрес!"

Тут уже й вислухали Службу Божу, бо це — останній етап нашого походу. Біля церкви сила жебраків: знають, що чернецтво спорудило для них розговіни. Побожне громадянство щедро відгукнулося на заклик монастиря жертвувати на розговіни для бідних: хто грішми, а хто й „натурою". Монастир і від себе уділив щедру додачу. Кортіло нас подивитися, як воно там виглядає, тож ідемо до їдальні. Там приготовані довгі столи, а при них лавки. На столах пишаються писанки, ковбаси, шинка, паски. Збоку на окремому столі парують два величезні самовари.

У Великий піст не один студент зазирав до монастирської їдальні, де можна було одержати по великому пісному пирогові за три копійки. А бідні студенти приходили й на дешеві монастирські обіди.

Вибралися ми ще й на дзвіницю, щоб і самим трохи подзвонити та й подивитися навколо, на Київ. Що за чудова картина! Київ увесь світиться й дзвонить.

Сходимо вниз, саме тоді, коли виходить духовенство святити паски. Ідемо й ми слідом. Святочно прибрані молодиці й чоловіки коло кошиків, а там чого тільки немає: крашанки, ковбаси, смажені поросята, паски . . . „Ой, як мені схотілося їсти!" — ухопився за живіт наш „комік". — „Тихо! — спиняє його хтось. — Ще, чого доброго, почує котрась із тіток" . . .

Захопившися мальовничим образом, не зауважили, що залишилися далеко позаду священиків з хором. Поспішаємо приєднатися, коли чуємо за нами вигук: „Та це ж наші студенти! Христос воскрес!" — вітається з нами одна із молодиць. — „Воістину воскрес!", — відповідаємо. Ми зрозуміли, що студентів пізнали по уніформі, яку вони носили за царського режиму.

Тітки вважають, що всі студенти бідні, і треба їх жалувати. Бачимо, що вони починають шупатися в своїх кошиках, і одна, немолода вже жінка простягає нам крашанку: „А прошу, розговійтеся!" А друга простягає шматочок ковбаси. Ми сміємося й відмовляємося. „Нас дома чекають з розговінами, — кажемо, — дякуємо!" Та де там: у тіток розчулилися серця: „Е, ні! Не годиться відмовлятися від Божого дару, просимо!" — І знову в руки студентів впихаються „божі дари": шматок ковбаси, сала, паски. Кожна хоче почастувати „бідних" студентів. Ми сміємося, відмовляємося, але мусімо брати.

Коли ми вже відходили, то побачили, що в нас таки порядно набралося тих „дарів". „Дай Боже здоров'я нашим тіточкам, нагородили нас щедро, буде чим розговітися покищо, — жартує наш „комік" і пропонує: — Ходімо в Царський сад, відпочинемо та й трохи підживимось, бо в мене аж печінка болить!" Усім подобається така пропозиція, бо вже й ноги болять, але одна боязка дівчина озивається: „А жулики?" — Ми перебиваємо сміхом: „Нас же багато, а там може й інших таких „прочан" зустрінемо".

„Царський сад насаджений самою природою: тут вікові дуби, буйна, незаймана рослинність. Він величезний. Самому ввечері, а навіть удень небезпечно заглиблюватися далеко. Перерізує його провалля, через яке перекинутий місток, що чомусь придбав назву: „Місток поцілунків", хоч з нього не одна жертва нерозділеного кохання, кинувшися вниз, знайшла собі смерть.

„А може в Купецький підемо?" — хтось нерішучо озивається. — „Еге! Купецький! Поперше це далі, а подруге, він такий прилизаний". Рішено йти в „Царський".

Прийшли, дехто вже й кульгав. Посідали на лавках так, щоб видно було Дніпро. Оддалеки побачили друге товариство студентів-студенток, що розмістилися на лавках, недалеко від нас. „Христос воскрес!" — гукаємо. — „Воістину воскрес!" відповідають. — „Звідкіля ви?" — Відповідаємо: „З Печерської". — „Ага, і ми побували там".

Розміщуємося вигідно. „Давайте швидше розговлятися, бо вже аж кишки болять!" — каже хтось із товариства. У відповідь дружній сміх: „От ненажера! Коли ви їли?" — „Я ж православний християнин і сьогодня нічого не їв, росиночки у роті не було". — Не знаємо, чи вірити. — „Ану навбитки!" — запропонував „комік". Почалося: цок-цок-цок крашанками. „Е, так не годиться: ви тримаєте всю крашанку в руці, а тільки чубок виставляєте". Знову сміх!

Смачно було розговлятися на свіжому повітрі та ще по такій довгій прогулянці. Наш „комік" не вгаває: вискакує на лавку й кричить: — „Гов-гов-гов! А виходьте ви всі, жулики!" Ми зацикали: „Та що ви, годі, перестаньте, а що як збудите котрогось" — „Еге, — відповідає, — вони всі пішли розговлятися до Печерської Лаври. Добре відпочинувши й закусивши, відчули втому і бажання спати.

„Ну, годі, пора додому!" — промовив наш „старший". — „Тебе тато-мама чекають?" — засміявся „комік". — „Нема жартів. Подивіться, вже світає". Справді, на сході вже почервоніло небо. — „Пора так пора!" — погоджуємося.

Трамваї ще не ходять, тож доводиться йти пішки. Коло Думи гурт поділився. Чемні студенти пішли проводити панночок. Мені було далеченько йти і довелося

(Закінчення на стор. 3-ій)

Генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант виголосив промову на конференції Організації Американських держав в Сан Хозе в Коста Ріці, в якій закликав до скликання „конференції на вершинах" великодержав з участю також комуністичного Китаю, задля „безпеки і миру у світі". Але сам У Тант признав, що такі його заклики не знаходять послуху в урядів великодержав.

КІНЦЕМ ГОЛГОТИ Є ВОСКРЕСЕННЯ

З ВЕЛИКОДНЬОГО ПОСЛАННЯ УПРАВИ УКРАЇНСЬКОГО ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

... У Старому Завіті Свято Пасхи пригадувало жидівському народові про те, як дивно Господь вивів його з єгипетської неволі. Це було в певному розумінні свято національного визволення. В Новому ж Заповіті в це свято святкуємо пам'ять духовного визволення людини і людства Христом. Без визволеної з пут гріха і темноти людини, її відновлення та народження від Слова й Духа Божого, нема нової людини, нового створіння, нового життя. Яка людина, такий світ, такі в ньому порядки і така в людей влада. Це наглядно показалося на прикладі тих, які бралися під покривалом високих гасел: рівности, справедливости і братерства народів творити новий світ, а створили ще гірше рабство і тюрму для людини і народів, як вони були перед тим. Коли б тільки вони хотіли прийти до покаяння!

Це є доказом того, що народам і людині конечно треба забезпечити дійсно вільне життя. Сам Бог створив людину вільною. Вона тільки має вміти розумно користуватися свободою. Не вільно людині та народам накидати верховодство „старших братів", цебто насилля і тиранію. Тільки на дійсній волі і божественних духовних підвалинах можна запевнити народам і людині гідний розвиток, поступ і правдиве міжнародне братерство. Цей ідеальний стан тільки тоді зможе запанувати в світі, коли людство свідомо і вповні признає над собою владу Бога, коли воно підійметься на духовні вершини, так, як вони виявлені в житті і науці Спасителя. Тому ми і молимося: „Нехай прийде Царство Твоє!" Тому і сказано, що Бог Ісуса „підвищив Своєю правицею на Начальника і Спаса". (Діян. 5:31) Апостол Петро проповідує: „Бо під небом нема іншого ймення даного людям, щоб ним ми мали би спастися". (Діян. 4:12). Тут мова про Христа. Доки людина і людство не зрозуміє і не признає над собою влади Христа, доти вони все перебуватимуть в духовному занепаді та здичавінні. Великдень свято волі дітей Божих, народу Божого! Кінцем Голготи є Воскресіння!

Володимир БАГРІЙ, Президент
Паст. Володимир БОРОВСЬКИЙ,
Секретар Консисторії Української Євангельсько-Реформованої Церкви в екзилі

НЕХАЙ ПРИСУТНІСТЬ ЙОГО ДАЛІ ПОМАГАЄ НАМ НА ДОРОГАХ НАШОГО ЗЕМНОГО ЖИТТЯ

З АРХИПАСТИРСЬКОГО ПАСХАЛЬНОГО ПОСЛАННЯ ВЛАДИКИ АНДРЕЯ КУЩАКА, ЄПИСКОПА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ Й АВСТРАЛІЇ

„Зраділи тоді ученики, побачивши Господа".
(Ів. 20:20)

Ніхто інший не виявив такої глибокої й великої радости на першу вістку про Воскресіння Ісуса Христа, як св. Апостоли, побачивши Його увечері на Пасху. Великі надії і віра, які зродив Ісус Христос в їхніх умах і серцях, почали слабнути, коли вони побачили Голготу і хрест та Його на ньому. Здавалось, що із смертю Ісуса все скінчилось, все поховане, все замовкло ... Але нараз, несподівано, з швидкістю звука пронеслась несподівана вістка, яка все змінила, яка високо піднесла силу Божества спасителя, проголошуючи Його Воскресіння. І аж тоді „зраділи ученики, коли побачили Господа" (Ів. 20:20). А жони-мироносниці, почувши від Самого Христа слово „Радійте", поспішили з радістю до учеників сповістити про Воскресіння Христове, (Мтв. 28:8).

Воскресіння Христове освітило також світ вічности. Багато людей вірили у безсмертя Духа людського, але це було без доказу, а навмання, тепер же наступила зміна: Він прийшов до них з іншого світу. Він Воскрес!

Для всіх тих, які прийняли Його у вірі, Він став Спасителем і кожного нагороджує так у земному житті, як і у вічності. Приймаючи Ісуса Христа, як свого Спасителя, ми приймаємо не так Його науку, як Його Самого, а тому й віра в нього є першою, перед наукою про безсмертя душі та її вічність. Як радість учеників і перших християн може стати нашою радістю, коли Він стане центром наших пасхальних святкувань, так ми осягнемо силу у нашому щоденному житті, коли віддамося Йому й підемо за Ним, щоб про Його Божество свідчити перед грішним світом наших днів. І як світ віруючий згадує часи Воскресіння і радости словами „зраділи тоді ученики, побачивши Господа", подібне хтось може сказати й про нас.

Нехай же пасхальні настрої й надії стануть для нас джерелом цілющої радости і для душі і для тіла, і відкриють ширше двері до святих місць для ока нашого, яке могло б побачити на Престолі Того, Хто освятив життя і безсмертя духа людського! Нехай присутність Його далі помагає нам на дорогах нашого земного життя!

† Єпископ **АНДРЕЙ**

ВЕЛИКДЕНЬ У КИЄВІ ЗА СТАРИХ ЧАСІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

по дорозі кілька разів перепочивати. Добре, що в Києві багато скверів із лавочками. В дорозі наздогнав нас перший трамвай.

Я попрощалася з колегою і доїхала до тітки. Вона вже спала, але залишила для мене порядну порцію на розговіни й гарячий чайник під подушками. На столі я знайшла телеграму від матері: „Негайно вертайся додому, з'їхалися всі сестри й брат".

Прощай, Києве! Прощай, Дніпре! Прощай, наша незабутня соборна столице! До скорого побачення!

Це був 1906 рік.

ТИСЯЧІ ЗГИНУЛИ НА ЦЕЙЛЬОНІ

Кольомбо.—Виступи лівих екстремістів, які спершу мали характер відокремленого бандитизму, насправді перетворились в політичну революцію, націлену на зміну режиму. За твердженням чужинецьких обсерваторів-тисячі людей згинули, а у великій частині тієї держави державний адміністраційний апарат знищений. Цейльон має 13 мільйонів мешканців. Премєром тамошнього уряду є пані Сірімаво Бандаранайке, яку підтримують соціялісти і „помірковані" комуністи.

†

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моєї Незабутньої ДРУЖИНИ

бл. п. ОЛЕНИ МАТИЯШ
HELEN MATIASH

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
ЗА СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ

в четвер, 22-го квітня 1971 року о годині 8:00 ранку

в Українській Католицькій Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ при Сенфорд евеню в НЮАРКУ, Н. Дж.

Прошу Приятелів і Знайомих Покійної в цей день, спільно зі мною вшанувати її світлу пам'ять.

Муж — МИХАЙЛО

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 17-го КВІТНЯ 1971 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори членів 397 Відд. від год. 3-4:30 по пол. в домі Т-ва Укр. Амер. Горожан, 847 Н. Френклін вул. Проситься вирівняти чл. вкладки. — Управа.

НЕДІЛЯ, 18-го КВІТНЯ 1971 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 Н. Френклін вул. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — С. Филик, фін. секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 75-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в УНДомі при вул. Мартин. Проситься вирівняти залеглі вкладки. — С. Леськів, рек. секр.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

. Державний секретар Вільям Роджерс прибув до Сан Хозе в Коста Ріка, де він бере участь у нарадах Генеральної Асамблеї Організації Американських Держав, ОАС. Міністри закордонних справ Бразилії і Перу не прибули на наради. Державний секретар ЗСА не має особливих нових пропозицій, але буде заохочувати до поширення торгівлі між країнами а м е риканського континенту. В нарадах бере участь представник Чіле, що перебуває під к о н тролею президента - марксиста.

Адміністрація президента Ніксона скритикувала через представника Е к ономічних Дорадників занадто високі ціни на переїзд таксівками в Ню Йорку та „виключність" так зв. медальйонерів - таксарів. До таких належать переважно жовті таксівки, які єдині мають право в Ню Йорку брати пасажирів у будь - якому місці. Таких таксівок є лише 11 тисяч і до них власники таксівок стараються не допустити інших таксівкарів, створюючи своєрідний замкнутий таксівковий клюб і, одночасно, підсилюючи інфляцію.

Троє замаскованих бандитів протримали всю ніч банкового службовця Ч. Д'Соґра на Стетен Айленді та його 13 родичів і гостей, а вранці під пістолею змусили того службовця поїхати до банку при військовій базі на Брукліні. Там бандити забрали 250 000 долярів з військового банку, що міститься на території Форту Гамілтон, і зникли.

Колишній сенатор Чарльз Ґуделл з Ню Йорку повідомив, що група республіканських сенаторів, які критично ставляться до політики президента Ніксона, незабаром збереться для плянування дальших своїх „ребельянтських" виступів. Членів тієї групи „Ню Йорк Таймс" не назвав, лише повідомив, що до неї приєднався конґресмен - республіканець Пол МекКлоскі з К а л і форнії. Група невдоволена урядовою політикою у В'єтнамі та внутрішньою економічною політикою федерального Уряду.

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!

НЕ БУДЕ „НАГОРОДИ ЛЕНІНА"

Москва.— Совєтські правителі рішили, щоб нікому не признавати „Мирової нагороди Леніна" за 1970 і 1971 роки. У відповідному комунікаті Верховного Совєта не подано ніяких причин такого рішення. Звичайно „мирову нагороду Леніна" признавали щороку якомусь закордонному комуністичному або „співіснувальному" діячеві.